

## Հ Ն Ձ Ե Ա Կ

## LXXIV

Սակայն վախ մի՛ ունենար, երբոր վրճիռն անյեղլի  
 Հեռացուցած զիս ըլլայ այս աշխարհէն. մաս մը դեռ  
 Կեանքէս մընայ պիտի հոս՝ տաղերուս մէջը անմեռ  
 Զոր դուն պահես պիտի միշտ՝ իբր յուշածօն մը ինծի:

Եւ երբ կարդաս դուն զանոնք՝ պիտի գտնես հոն ինչ որ  
 Տուած էի քեզ կեանքէս. հողը կրնայ առնել ետ  
 Իր իրաւունքն՝ հողը լոկ: քու իրաւունքդ է յաւէտ  
 Հաւագոյն մասն էութեանս՝ հոգիս ու միտքըս բոլոր:

Այսպէս, մարմինն երբ մեռնի՝ կորսնցուցած պիտի՝ ըլլաս  
 Մըրուրը լոկ, ճճեաց կերն ու զոհր վատ դաշոյնին,  
 Շատ չնչին բան, որպէսզի դեռ մըտածես իմ վըրաս:

Իրենց մէջի նիւթերո՛վն անօթները կը յիշուին.  
 Պարունակեց անցաւոր կեանքըս սիրող իմ հոգիս  
 Եւ այդ հոգին կը մընայ, զայն դուն ամբողջ հոս ունիս:

ՈՒԻԼԻԸՄ ՇԷՅՔՍԱԲԻՐ

Թրգմ. ԿԱԶԱՆ ԹԷՔԷԵԱՆ